

Türk Eğitim ve Öğretim Sistemi Reformu – Pilot Bölgelerinden İlk İzlenimler

Prof. Dr. Ziya Selçuk

Bu tür fırsatlar bizim açımızdan oldukça önemli. Çünkü kendimizi daha yakından ifade etme fırsatı yaratıyor. Bugün burada bu kadar seçkin bir topluluk önünde yaptığımız çalışmaların, pilot çalışmaların ilk izlenimleri ve bunlarla ilgili aldığımız alacağımız önlemler hakkında size bir sunuş yapmak istiyorum.

Öncelikle yapılan bu çalışmanın bir ülke ödevi olduğu konusunun altını çizmek istiyorum. Bu herhangi bir şekilde kişisel bir mesele değildir. Herhangi bir şekilde bir grup, bir hizip meselesi değildir. Bu bir ülke ödevidir. Birleşmiş Milletler insani gelişmişlik endeksine baktığımızda çeşitli ölçütler açısından Türkiye Cumhuriyeti'nin sıralamasının ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Uluslararası birçok veriye baktığımızda yine birtakım sıkıntılar yaşadığımızı biliyoruz. "PISA" gibi araştırmaların sonuçlarını biliyoruz. Bu sonuçların hiç de iç açıcı olmadığı farkındayız.

Ancak bunun bizi çok ciddi bir karamsarlığa da götürmemesi lazım. Ben kişisel olarak şuna inanıyorum; Türkiye Cumhuriyeti'nin eğitim birikimi dünyadaki birkaç ülkenin eğitim birikimiyle kıyaslanabilecek kadar yetkin bir birikimdir. Biz yaptığımız ve yapacağımız işlere devrimsel bir bakış açısı ya da çok kapsamlı bir reform çalışmasından ziyade evrimsel bir bakış açısıyla yaklaşıyoruz. Yani geçmişte yapılanların üzerine bazı yeni basamakları inşa etmek mantığıyla bakıyoruz meseleye. Çünkü herkes bir iki üç dediğinde dört beş altı deme fırsatımız olmuyor. Yani herkes geldiğinde kendi bir iki üçünü yapmak gibi bir tercihe yöneldiğinde, bilimde birikimlilik esastır kaidesinden yola çıktığımızda, dört beş altı deme fırsatımız olmuyor.

Milli Eğitim Bakanlığı yapılan bu çalışmaları biraz önce de arz etmeye çalıştığım gibi bir ülke ödevi olarak görüyor. Türk çocuklarının geleceğini yaratma meselesi olarak görüyor. Bu bakımdan çok büyük bir fotoğrafın içerisindeki karelerden biri olan öğretim programları ya da güncel ifadesiyle müfredatların değiştirilmesi meselesini de bu perspektiften ele alırsanız, daha mutlu olacağımızı belirtmek isterim.

Müfredat değişimi elbette tarihsel olarak, sosyolojik olarak, psikolojik olarak bir dönüşüme tabi tutuluyor. Bu dönüşümün ana gerekçesi özellikle II. Dünya Savaşından sonra her 10 yılda gelişmiş ülkelerde olagelen eğitim reform dalgalarını dikkate almakta yatıyor. Norveç, Danimarka, Kanada, İngiltere, Japonya, Güney Kore örneği üzerinden baktığımızda, aşağı yukarı her 10 yılda bir, bu 8 yıl olabiliyor, 9 yıl, 11 yıl olabiliyor ama ortalama her 10 yılda bir aşağı yukarı bir eğitim reform dalgasını izliyoruz.

Neden özellikle II. Dünya Savaşından sonra böyle bir reform dalgası var ve bu reform dalgaları Türkiye'ye nasıl sirayet etti? Ne şekilde gözlemlendi Türkiye'de? diye baktığımızda, cumhuriyetimizin kuruluşundan itibaren, hatta öncesini alın, II.

Abdülhamit döneminden itibaren, Satı Beyler, Emrullah Efendiler, Ziya Gökalp'ler ve onun ortaya koyduğu "Terbiye-i İptidaiye" perspektifi ve daha sonra cumhuriyetimizin başlangıcındaki gerçekten çok kapsamlı ve çağdaş yönelimlerin sonrasına bakıldığında beklenen ivmeyi gösteremeyen bir içerik ortaya konuldu denilebilir. Ama bu kimseyi

suçlamayı gerektirmez. Bilhassa 1948’de ve 1968’de yapılan değişiklikler kanaatimce çok çağdaş değişikliklerdir; o dönemin dünya ölçeğindeki gelişmelerini dikkate alan ve çok hızlı bir şekilde dünyayla uyum içerisinde olmayı hedefleyen çalışmalardır. 1968’e kadar yapılan bu çalışmalar aslında cumhuriyetimizin başında, özellikle 5. sınıftan sonra okula devam etme oranı çok az olduğu için belki de hemen hemen yok denecek kadar az olduğu için, ne kadar bilgi yığını varsa, bunu 5 yılda verelim, çünkü 5 yıldan sonra okula devam edenlerin oranı az, dolayısıyla 5 yıl içerisinde matematik, fizik, yurttaşlık bilgisi, hayat bilgisi, fen, fizik, kimya, bütün bunlar belli bir sınırlılık içerisinde verilmeye çalışılmış ve çok fazla kavram yüklenmiş. Örneğin 4. sınıf sosyal bilgilerde yüzün üzerinde kavram varken, şu andaki müfredatımızda, başka ülkelerin üzerinde durdukları kavram sayısına baktığımızda belki bunun 1/4’ü kadar kavramı çok daha derinlemesine, çok daha geniş bir şekilde ele aldıklarını fark ediyoruz. Özellikle, 8 yıllık kesintisiz eğitime geçtiğimiz dönemde yine bu ilk 5 yıldaki yoğunlaşmanın önüne geçmenin çok da söz konusu olmadığını, sadece yüzeysel olarak 5 artı 3 şeklinde bir bütünleştirme eğiliminin söz konusu olduğunu görüyoruz. Bütün bunlar bize şunu gösteriyor: halihazırda 8 yıllık ilköğretimin ve dört yıllık ortaöğretimimizin tamamının bir dönüşüme tabi tutulması gerekir ve bu bağlamda eğitimin ekonomiyle ve demokrasiyle ilişkilendirilmesi, konusunda, yeni bir hareketlenmeye ihtiyaç vardır. Bu hareketlenme ya da dalga, eğitim reformu dalgası diyelim. Dünyadaki örneklerine paralel olarak, örneğin 1998’den itibaren İngiltere’de, 1999’dan itibaren İrlanda’da, 2000’den itibaren Almanya’da, 2001’den itibaren Malezya’da ve Güney Kore’de gördüğümüz, 3. bin yılın başındaki eğitim reformu hareketliliği Türkiye’de de benzer yıllar içerisinde söz konusu olmaya başladı. Fakat bizim çok ciddi manada bir paradigma sorgulamasına ihtiyacımız olduğu da açık. Çünkü, 1900’lerin başındaki katı pozitivist yaklaşımların lineer modellemelere dayalı program yaklaşımlarının, Hei-senberg’in belirsizlik ilkesi, Bohr’un ve Einstein’ın çalışmaları, kuantum fiziğinin eğitime, eğitim psikolojisine, psikolojiye, sosyolojiye yansımaları dikkate alınarak sorgulanması gerekir. "Neden?" diyecekseniz, bunun belki gerekçesi şöyle özetlenebilir, örneğin hayat bilgisi dersinde "soğuk su içerseniz hasta olursunuz", deniliyor. "Ben soğuk su içtim, hasta olmadım" diyebilir bir çocuk ya da "soğuk su içtim, hasta oldum" diyebilir. Buradaki olasılıklı düşünme ve non lineer modelleme ihtiyacı dikkate alınmadan, kesin doğruların ve kesin yanlışların söz konusu olduğu bir zihinsel kurgulama geçerli olacaktır. Bu zihinsel kurgulama okul öncesinde çok fazla etkili değilmiş gibi görünmesine rağmen, 5., 6. sınıfa doğru yaratıcılık testlerinde ciddi bir gerilemeye yol açıyor. Yani çocuklarımızın yaratıcılığını bir şekilde ortadan kaldıran bir lineer koşullama sürecinin söz konusu olduğunu görüyoruz. İşte bu lineer koşullanma sürecinden dolayı da zihinsel olarak toplumumuzda, (bu benim kişisel kanaatimdir), bir ikilem yaratma eğiliminin güçlendiğini fark ediyoruz. Yani, hangi konu olursa olsun toplumda bir kutuplaşma ve bir lineer, doğrusal çizginin iki ucundan birisinde yer alma eğiliminin çok fazla gündeme geldiğini fark ediyoruz. Bunu isterseniz futbola ilişkilendirin, ekonomiyle, sosyal hayatla, dinsel yaklaşımlarla, dini hayatla ilişkilendirin, neyle ilişkilendirirseniz ilişkilendirin, ikilem zeminine dayalı bir zihinsel oluşumun çok fazla teşvik edildiğini düşünüyorum ben kişisel olarak. Bunun sebebini de bu lineer koşullanmaya bağlıyorum.

Lineer koşullanmanın çok doğal bir sonucu olarak, siyah-beyaz, var-yok, hep-hiç, kahrolsun-yaşasın, ya sev – ya terk et, bu kıızı ya alırım – ya ölürüm cinsinden birtakım algılamalar söz konusu toplumda. Bu koşullanma söz konusu olduğu için de, taraflar sadece kendilerine uyan koşullanmaları olumlama eğilimini güçlendiriyorlar. Tıpkı totaliter rejimlerde görüldüğü gibi, saflarınızı belli edin, yaklaşımı çok baskın bir şekilde karşımıza çıkıyor. Oysa doğanın mantığında döngüsellik vardır. Lineer bir yaklaşım yoktur. Bu paradigma sorgulaması bizim müfredatımızın muhakkak surette gözden geçirilmesini, ekonomiyle ve demokrasiyle ilişkilendirilmesini zorunlu kılmaktadır. Bu zorunluluk konusunda zannedirim, hiç kimsenin bir eleştirisi yok. Yani artık öğretim programlarında bir değişim gereksinimi olduğu noktasında herhangi bir zıt görüş çok fazla karşımıza çıkmıyor.

İşte bu noktada da bunun nasıl yapılacağı sorgulaması ya da suali karşımıza çıkıyor. Bunun nasıl yapılacağına iki ölçütü var: Bir tanesi uluslararası standartlar, küresel standartlar ne diyor? Diğeri, Türkiye Cumhuriyeti'nin kendi birikimi ve kendi ihtiyaçları neyi gerektirmektedir? Bu iki ölçüt karşılaştırıldığında, özellikle küresel baskının, küresel savrulmanın çok fazla etkili olduğu bir dönemde, bizim gibi baskın medeniyet dairesinde yer almayan kültürlerin bu kültürel savrulma içerisinde yok olma eğilimine ve kendi özlerini koruyamama riskiyle karşı karşıya kalacaklarına dair birtakım öngörüler de yer almakta. Bu sebeple bizim bu işi yaparken, bir kopya, bir doğrudan doğruya numunelerden hareket etme yaklaşımı yerine özgün bir yaklaşımla telif bir model oluşturabilme becerisini göstermemiz gerekiyor. Eğer bu beceriyi gösterebilirsek, bizim hem küresel standartlarla ilişkilendirebilme, hem de kendi öz değerlerimizden yola çıkarak evrensel katkıda bulunma şansımızı artırma fırsatımız olabilir.

Bu aşamada Milli Eğitim Bakanlığı bu konudaki deneyimleri çok güçlü olan yaklaşık olarak 14 ülkenin, öğretim programları içeriklerini analiz etmiş ve bu analizler sonucunda da kendimize özgü bir modelin ilk basamaklarını oluşturmaya yönelmiştir. Tabii öncelikle bunun bilgisine sahip olmak, bir 5 yıl içerisinde de yavaş yavaş kültürüne, alışkanlıklarına sahip olmak gerekmektedir.

Bu çalışmaların Türkiye'de belki çok daha yüksek seviyede hissedilmesi lazım, çünkü Türkiye'nin geçmiş 10 yıllarda kaçırduğu birçok ip-ucunun hızla yeniden yakalanması ihtiyacı gerçekten çok yüksek. Bizim belki bir irkilme biçiminde, çok ciddi bir şok biçiminde bu meseleyi hissetmemiz lazım ki Türkiye'nin nasıl bir değişime ihtiyacı olduğunu uluslararası ve ulusal ölçütlerde, istatistiklerde ortaya çıkan fotoğrafa uygun bir hareket içerisinde olalım. Bir fıkrayla vurgulayayım. Bir taksici şoförü bir yolcu alıyor. Yolda giderlerken yolcu taksici şoförünün omzuna dokunuyor. Omzuna dokunduğu anda taksici şoförü birdenbire paniğe kapılıyor; direksiyon hakimiyetini kaybediyor, kaldırırma çarpıyor, kaldırırma çıkıp duvara vuruyor ve taksici duruyor. Geriye dönüyor şoför ve yolcuya diyor ki: "Sakın bir daha bunu bana yapma!". Yolcu, "sadece ne taraftan gideceğimizi soracaktım. Niçin bu kadar paniğe kapıldın, ne oldu ki?" diyor. Daha sonra şoför özür diliyor. Diyor ki, "ben 25 yıldır cenaze arabası kullanıyordum. Bugün ilk kez taksici kullanıyorum. Bundan kaynaklanıyor benim paniğe kapılmam".

Şimdi bizim bu seviyede bir irkilmeye ihtiyacımız var. Cumhuriyetimizin 100. yılında eğitimle ekonomiyi ilişkilendirmek, eğitimle demokrasiyi ilişkilendirmek işlemini ciddi manada ele almazsak, artık sorunlarımızın güncel, ekonomik, sosyal veya toplumsal birtakım sorunlar olmaktan ziyade çok kapsamlı bir varoluş yok oluş sorununa dönüşebileceğini düşünüyorum. Bu amaçla Türkiye Cumhuriyeti'nin muhakkak surette

eğitimde çok hızlı bir atak içerisine girmesi, sıçrama mahiyetinde bir değişimi, dönüşümü gerçekleştirmeye çalışması icap etmektedir.

Uygulama boyutuna gelince, bildiğiniz gibi hayat bilgisi, Türkçe, fen ve teknoloji, matematik, sosyal bilgiler dersleri olmak üzere ilköğretim seviyesinde 5 ana dersin öğretim programı içeriklerinin dönüşüme tabi tutulması söz konusu oldu. Lisede de tarih, coğrafya, edebiyat, matematik, fizik, kimya, biyoloji gibi zaman içerisinde bitecek olan çalışmalar var.

Bizim esas merak ettiğimiz şey, fiziksel koşullardan ziyade zihniyet olarak bir farklılaşmaya uyum sağlama problemini nasıl ortadan kaldıracığımızdı. Bildiğiniz gibi 120 okulda, 9 ayrı ilimizde çalışmalar yapıyoruz. Bu illeri dolaştığımızda, birçok ilçeyi, birçok köyü dolaştığımızda gördüğüm şey şudur; öğretmenler muhakkak surette bir değişim arzuluyorlar. Ancak bu değişimin uygun altyapıyla birlikte gerçekleşmesi beklentisi içerisindedir. Bize, "bu öğretmenle mi yapacaksınız? Bu fiziksel koşullarla mı bu işi gerçekleştireceksiniz?" sorusu çok fazla soruluyor. Bu soruyu kim yöneltirse yöneltsin, soruyu yönelten kişiye kendi mesleğiyle ilgili bir sorgulama yapmayı teklif ediyorum.

Öğretmenlerimizin yeterince hizmet içi eğitimi almadıklarını, İnternet desteği, yayın desteği, kitap desteği sağlanmadığını, ekonomik durumlarının çok da iyi olmadığını bildiğimiz halde, öğretmenleri nasıl suçlayabiliriz. Biz öğretmenlere bunları sağladık mı ki, öğretmenlerden çok daha fazlasını bekliyoruz? Öğretmen 70-80 kişiyle karşı karşıya kaldığı halde, cinnet geçirmeden o sınıfta vazifesine devam ediyorsa, biz ondan daha çok neyi bekliyoruz ki? Ben bu öğretmenle bu işin çok rahatlıkla yapılabileceğini düşünüyorum. Hatay'ın bir köyünde kaymakamlıktan ödünç aldığı karbon kağıtlarıyla 16 tane kağıdı üst üste koymuş, çocuklarına çalışma kağıdı yapan yeni evli bir çift öğretmen heyecanını gördüğümde ya da Kalecik'in çiftlik köyündeki çocukları gördüğümde, İzmir'de Karşıyaka'da Şehit Cesur İlköğretim Okulundaki kıdemli öğretmenlerimizin yer aldığı bir okulda onların sınıfın zeminine oturarak gazetelerin üzerinde bir şeyler yapmaya çalıştıklarını gördüğümde, hakikaten çok heyecanlandım. Tahminimden çok daha fazla hareketlilik gördüm. Biz onlara ders kitabı veremedik, İnternet desteğini başlangıçta çok iyi sağlayamadık, biz onlara yeterince kaynak, doküman ulaştıramadık. Özellikle ilk iki ay içerisinde. Ama buna rağmen son aylardaki gelişmeler ve her ilin yıl sonu değerlendirmesi yapılıyor. Geçen hafta İstanbul'da, daha önce Ankara'da, daha önce Samsun'da yapıldı. Oralarda gördüğüm şey şudur, birçok sorun yaşandı işin özeti olarak. Ancak kendilerine yönelttiğim bir soru çerçevesinde de devam etmek istiyorum. "Kendi çocuğunuz olsa, bu bir yılın sonunda bu müfredatla, bu yeni içerikle mi eğitim görmesini istersiniz, yoksa eskisiyle mi görmek istersiniz?", denildiğinde %99,5'in üzerinde bir mutabakatla bütün öğretmenler yeni müfredatla çocuklarının eğitimini yapması gerektiği düşüncesindedir.

Burada konuyu ikiye ayırmak gerekirse: 1- olumlu yönler, 2- olumsuz yönler. Olumlu yönlerle ilgili birkaç şey söylemeden önce yaşanan sorunlardan bahsetmek istiyorum. Ders ders gidersem, belki daha açıklayıcı olabilir. Bir defa pilot çalışmanın yapılması, bizi olağanüstü rahatlatıyor. Niye rahatlatıyor? Çünkü eksikliklerimizi, nerede hata yaptığımızı görme fırsatımız oluyor. Onlara bakarak düzeltmek için zamanımız da var. Türkçeye ilgili olarak daha kapsamlı, daha fazla sayıda metinlere ihtiyaç duyulduğu, sınıf mevcutlarının kalabalık olmasından kaynaklanan sorunlar olduğu, temalara uygun metin bulmada bazen zorluk çektikleri, serbest okuma saatlerinin yetersiz kaldığı, bazı

harflerin, daha doğrusu seslerin karıştırıldığı için verildiği grupların değiştirilmesi gerektiği ifade edildi. Ortak olarak belirtilen sorunlar bunlar.

Matematik ile ilgili etkinlik örneklerinin çok az sayıda olduğu, bazı kazanımlarda takdim tehir gerektiği, ünitelerin uzun olduğu, buna karşılık etkinliklerin bu ünitelere yetecek sayıda olmadığı gibi birtakım sorunlar yer alıyor matematikte.

Hayat bilgisinde yine zamanın yetmediği, etkinliklerin farklı bölgelere göre daha zenginleştirilmiş bir biçimde sunulması ihtiyacı içinde oldukları, bazı konuların, örneğin deprem gibi afet konularına daha fazla yer verilmesi gerektiği. Yaklaşık olarak beş kazanım da burada, beş altı yedi denilen bir şey var. Dört ila yedi arasındaki kazanımda ortalama olarak beş altı kazanımda düzey üstü kazanımların söz konusu olduğu, bunların yeniden ifade edilmesi gerektiği.

Sosyal bilgiler programında etkinliklerin nasıl yapılacağına dair açıklamaların ayrıca verilmesi gerektiği, etkinlikleri uygularken bazen süreyi yetiştiremedikleri, ünite sınırlarının biraz daha belirgin hale gelmesi gerektiği, sınıfların çok kalabalık olduğu zamanlarda bazı sorunlar yaşandığı ifade ediliyor. Fen ve teknoloji programında bazı tekniklerin, örneğin yapılandırılmış grit gibi tekniklerin anlaşılması, bunlara çok daha fazla örnek verilmesi gerektiği; haftalık ders saatinin dört saat olarak resmîleştirilmesi ihtiyacı; ünite sayılarının gereğinden fazla bulunduğu; konularla ilgili görsel materyal ihtiyacı içinde buldukları; kazanılan kısmında yer alan bazı kavramların yeterince açık olmadığı, bu sorun içinde bir kavramlar sözlüğüne ihtiyaç bulunduğu özet olarak belirtilmiş.

Burada işin ilginç yanı, İstanbul'da, Ankara'da, Diyarbakır'da, Samsun'da hangi il olursa olsun, sorunların %80'lerin, 90'ların üzerinde bir benzeşim gösterdiği, yani ortak sorunlar olduğunu görüyoruz. Bizim bu çalışmalar konusunda velilerle ve çocuklarla birtakım uygulamalı çalışmalarımız oldu. Veliler aylar itibarıyla bu işe başladıklarında ne hissettiler, daha sonra ne oldu, en son ne hissediyorlar? Çocuklar ne hissediyorlar? Bütün bunlarla ilgili çok sayıda video kayıtlar alındı. Birçok niteliksel çalışma yapıldı. Ayrıca bu çalışmalar sadece Talim ve Terbiye Kurulunun içinde değil, Talim ve Terbiye Kurulunun dışındaki sivil toplum kuruluşlarında, üniversitelerde ya da resmi kuruluşlarda yapıldı, yapılmaya devam ediyor. Bizim dışımızda bazı araştırma çalışmaları sürdürülüyor.

Burada olumlu yönlerle ilgili birkaç şey de söylemek istiyorum. Öğretmenlere bir heyecan ve dinamizm geldiği çok yüksek bir düzeyde kabul ediliyor. Genç öğretmenlerde daha fazla olmak üzere, çoğu öğretmenin programın amacını ve felsefesini benimsediği, ama bunu kişiselleştirmek için zamana ihtiyacı olduğu belirtilmiş. Burada öğrencilerin öğrenme sürecine eskisine göre kesinlikle çok daha aktif olarak katıldıkları, bazı sınıflardaki yalnızlık hisseden, çekingen, sessiz ve durgun çocukların çok daha fazla derse katılma olanağını bulduğunu ve bu tür öğrencilerin oranının çok azaldığını ifade ediyorlar. Öğrencilerde araştırma arzusunun geliştiği, kendi haklarını koruma eğiliminin arttığı, kendilerini daha iyi ifade edebildikleri, kurdukları cümlelerin içindeki kelime sayılarında bir artış gözlemlendiği ve uzun konuşma eğilimini taşıdıkları yine ortak bir kanaat. Veliler açısından bakıldığında, veliler çocuklarındaki değişimin öğretim programlarıyla ilişkilendirildiğinde heyecan verici bulunduğunu, ancak bir grup veli de, bunların oranı da oldukça yüksek %30'lar civarında, sınav sistemi bu şekilde devam ederken bu müfredatın işe yaramayacağını, dolayısıyla önemli olanın sınav olduğunu, çocukların daha fazla matematik, fen dersi alması gerektiğini vurguluyor. Ve bu

müfredatın kendisinin ne getireceğinden ziyade, sınav sistemini nasıl etkileyeceğini bilmek istediklerini ifade ediyorlar.

Burada bir başka şey okuma-yazma konusunda belirtilmiş. Okuma-yazma konusunda bitişik yazı noktasında eğer hizmet içi eğitimi yeterince veya hiç almamış öğretmenlerimiz dışarıda bırakılırsa, öğretmenlerin tamamına yakını bu konuda çok olumlu görüşler belirtiyorlar. İstanbul'da ve Van'da üç öğretmenimiz, hiç hizmet içi eğitime katılmadıkları ve bazı sıkıntılar yaşadıkları için bizden kaynaklanan sorunlar nedeniyle sınıflarında okuma-yazma öğretimi konusunda ciddi sorunlar yaşadıklarını ifade ediyorlar. Nitekim biz o sınıfları tek tek incelemeye gittiğimizde, onları gördüğümüzde yapılan çalışmaların yetersiz olduğunu ve öğretmenlerin çok haklı olduğunu ama sorunun bir metodoloji hatasından kaynaklandığını fark ettik.

Okuma-yazma öğretimi konusundaki eleştirilerin aslında zeminine bakıldığında bu konuyu çok iyi anlatamadığımızı gördük. Bizim ortaya koyduğumuz gerekçeler literatürde çok somut olmasına rağmen, iletişim sorunu yaşadığımızı, yeterince aktaramadığımızı fark ettik. Sorunlu olduğumuz bir başka konu, aynı zamanda avantaj olarak da yer almış burada, ölçme-değerlendirme konusunda dokuz ilin dokuzundan da büyük sorunlar geldi. Yani bu müfredat içeriğinin, bu öğretim programının en zayıf yönünün ölçme-değerlendirme olduğu konusunda geniş bir mutabakat var.

Şimdi bütün bunlar değerlendirildiğinde, "Sınıflar bu kadar kalabalıkken bu müfredat değişikliğine ne gerek var?" gibi sorular soruluyor. Biz bir 10 sene bekleyelim, sınıflar 30 kişi olsun, ondan sonra müfredat mı değiştirelim? Bu öğretmenle olmaz denildiğinde, bu öğretmenler emekli olsun bir 10-15 sene bekleyelim, sonra 0 kilometre öğretmenlerle mi başlayalım? Bunun gerekçeleri muhakkak surette söz konusu olabilir.

Ama biz şuna inanıyoruz, Türkiye bir an önce bir şey yapmalı. Bu yaptığı şeyi de eksiğiyle, hatasıyla, olumlu yönüyle görebilmeli ve bu hataları düzelterek, eleştirileri dikkate alarak yeniden yapılanmanın daha sancısız geçmesinin şartlarını hazırlayabilmeli. Biz Milli Eğitim Bakanlığı olarak genelde, Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı olarak da özelde bütün bu çalışmaların bir şekilde yapılmasının zorunluluğuna gerçekten inanıyoruz ve nasıl yapılması gerektiği konusunda geniş bir mutabakatı çok önemsiyoruz. Ancak uygulamadaki sorunların da farkındayız. Bu sorunları ortadan kaldırmak için şimdi 223.000 kit hazırlıyoruz öğretmenlerimiz için. Her birine tanıtım kılavuzları, program kitapları, yeni müfredata uygun ders sunuş içeriklerinin video kayıtlarını, CD'lerini, veli el kitapçıkları, veli broşürleri, velilere power point sunumları, Türkiye'ye standart olarak müfredatı tanıtan sunuş içerikleri. Bu ayın sonunda e-portal yayına geçiyor. Yüz binlerce sayfalık doküman desteği, yerel televizyonlarda bizim hazırladığımız yirminin üzerindeki televizyon çekiminin yaygınlaştırılmasının sağlanması, bir tiyatro eserinin organize edilerek bu tiyatro eserinde yeni müfredatın mantığının bir komedi tarzında oluşturulması ve bunun turneler vasıtasıyla yurt çapına yaygınlaştırılması düşünülüyor. Bunun yanı sıra eylül ayında okullar açıldığında öğretmen kılavuz kitabı, öğrenci ders kitabı, öğrenci çalışma kitabı, alıştırma kitabının uluslararası yayıncılar birliğinin standartlarına uygun bir set halinde çocuklarımıza sunulacak olması, ayrıca derslerle ilgili yazılımların sunulacak olması, bu konudaki şikayetleri önemli ölçüde azaltacaktır diye düşünüyoruz. Bir yılın içerisinde bunun bilgisine sahip olmak, beş yılın içinde de kültürüne, alışkanlıklarına yavaş yavaş haiz olmak sürecini yaşayacağız diye tahmin ediyorum.

Teşekkürler.